

SOLEMNITAT DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT
Homilia de Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe metropolità de Barcelona
27 d'abril de 2007

Amb goig celebrem l'Eucaristia amb motiu de la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat coincidint amb la cloenda de l'Any Jubilar que ha commemorat els 125 anys de la coronació canònica i proclamació de la Moreneta com a Patrona de Catalunya. Fou un antecessor meu en la seu de Barcelona, el bisbe Josep M. Urquinaona, el gran impulsor de la declaració pontifícia de la Mare de Déu de Montserrat com a Patrona del Principat, fent-se portaveu prop del Papa Lleó XIII del desig per tots els bisbes i els cristians de Catalunya.

Durant aquest Any Jubilar demanat pel Pare Abat i concedit pel Papa Benet XVI, s'han intensificat les peregrinacions a aquesta Santa Muntanya i les visites espirituals que des d'arreu una munió de cristians han fet a la Mare Bruna. Donem-ne gràcies a Déu per tots els béns espirituals que les comunitats cristianes i els cristians han obtingut durant aquest jubileu, trobant en Maria consol i esperança.

La visita a la nostra Patrona en aquest entranyable Santuari ens porta sempre el record i la vivència de les arrels cristianes de Catalunya. Els bisbes de Catalunya hem recordat aquestes arrels amb un document de l'any 1985. Amb motiu d'aquest Any Jubilar que clausurem avui, els bisbes hem publicat una carta pastoral que pretén ajudar a reflexionar com viure, com anunciar, com fer fructificar el do inestimable de la fe cristiana en les circumstàncies d'avui. Avui vivim temps accelerats. Això provoca sovint inquietud, també religiosa. I la inquietud pot degenerar en desencís. Els bisbes diem que tampoc ara, com en la tempesta del llac de Tiberiades, Jesús no dorm, ni que pogués semblar-ho. També ara ens diu "perquè sou tan covards, gent de poca fe?" (Mt 8, 26).

Maria, en l'evangeli que hem escoltat, anà decidida a la muntanya a ajudar a la seva cosina Elisabet que en la seva edat avançada esperava un fill. També avui l'Església és enviada a ajudar els homes i dones de la humanitat que viuen enmig de moltes necessitats espirituals i materials. Ens cal a tots els cristians assumir plenament que la nostra situació, en aquest començament del segle XXI, és de missió. L'anunci de Jesucrist és per a nosaltres una exigència i una expressió de l'amor als germans. És l'hora de reprendre l'impuls missioner del nostre Concili Provincial Tarraconense (Cf. Resolució 25).

El sentit de la missió encomanada pel Senyor projecta les nostres comunitats cristianes cap endavant. No hem de tenir por de certs canvis culturals que avui vivim. El llevat cristià pot fer fermentar moltes cultures, també la que avui veiem néixer i que sovint ens desconcerta. Els bisbes recordem que aquesta ha estat l'experiència dels dos mil anys d'història de la fe cristiana.

Els cristians necessitem la llibertat efectiva per tal de fer actual la presència del Senyor ressuscitat i d'oferir la Bona Nova de la salvació. Estem plenament convençuts que quan l'Evangelí és acollit per les persones, la societat es fa també més responsable, més atenta a les exigències del bé comú i més solidària amb els necessitats. La veu profètica de l'Església no hauria d'incomodar ningú. Seria el nostre conformisme el que privaria la societat d'una bella saviesa que hem rebut de dalt i que ha estat present i activa en les arrels de la nostra antropologia i de la nostra història.

Recentment el Papa Benet XVI ens ha fet l'obsequi de la seva exhortació apostòlica postsinodal *El Sagrament de la Caritat* sobre l'Eucaristia com a misteri que s'ha de creure, que s'ha de celebrar i que s'ha de viure. El Papa parla de la naturalesa intrínsecament eucarística de la vida cristiana. L'Eucaristia, en implicar la realitat humana concreta del creient, fa possible, dia a dia, la transfiguració progressiva de l'home, cridat a ser per gràcia imatge del Fill de Déu. Tot el que hi ha d'autènticament humà troba en l'Eucaristia la forma

adequada per ser viscut en plenitud. Així, el culte a Déu en la vida humana no pot quedar relegat a un moment particular i privat, sinó que, per la seva naturalesa, tendeix a impregnar qualsevol aspecte de la realitat de la persona humana (Cf. *El Sagrament de la Caritat*, 71).

Ens cal a tots una major comprensió de la relació entre Eucaristia i vida quotidiana. L'espiritualitat eucarística no consisteix només en la participació en la missa, sinó que comprèn tota la vida. El Papa dirigint-se als cristians laics els hi diu que "han de conrear el desig que l'Eucaristia influeixi cada vegada més profundament en la seva vida diària, convertint-los en testimonis visibles en el seu propi ambient de treball i en tota la societat" (N. 79). Ja que el món és el camp en el que Déu posa els seus fills com a bona llavor, els laics cristians han de viure la novetat radical de l'Evangelí en les condicions comuns de la vida (Cf. Joan Pau II, *Christifideles laici*, 14 i 16).

L'Exhortació apostòlica relaciona la bellesa i la litúrgia. La bellesa és un atribut de Déu. I Benet XVI exposa que "aquest atribut no és un simple esteticisme, sinó la manera com ens arriba, ens fascina i ens captiva la veritat de l'amor de Déu en Crist, fent-nos sortir de nosaltres mateixos i atraient-nos així vers la nostra veritable vocació que és l'amor" (N. 35).

La veritable bellesa és l'amor de Déu que s'ha revelat definitivament en el misteri pasqual. I la bellesa de la litúrgia és part d'aquest misteri i és expressió eminent de la glòria de Déu. El memorial de la mort i resurrecció de Crist porta en ell mateix els trets d'aquella esplendor de Jesús en la seva transfiguració. La bellesa -conclou el Papa- no és un element decoratiu de l'acció litúrgica, sinó que és més aviat un element constitutiu, ja que és un atribut de Déu mateix i de la seva revelació" (Cf. Id.). Desitjo agrair a la comunitat benedictina de Montserrat que en les celebracions litúrgiques ajudin a gaudir de la bellesa que és constitutiva de la celebració del misteri pasqual.

Celebrem la solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat aplegats als seus peus. L'Església veu en Maria, "dona eucarística", la seva icona més aconseguida i la contempla com a model insubstituïble de vida eucarística. En un dels vitralls d'aquest Santuari es veu com Sant Joan dona la comunió a la Mare de Déu. Els bisbes acabem el nostre document fent esment que Maria fou convidada a les noces de Canà i que fou una felïç pensada perquè per la seva intercessió plena de fe davant de Jesús, un vi d'alta qualitat corria per les taules del banquet i, amb ell, l'alegria. Montserrat ha estat sempre per als catalans d'aquesta estimada terra una festa, un convit. Tots hi hem trobat, des de petits, la presència propera i entranyable de Maria que convida a la pregària del cor. Els monjos de Sant Benet han anat enriquint Montserrat amb els dons de la contemplació, de la litúrgia, de la cultura i de l'acolliment.

Tant de bo seguim la veu de Maria que, assenyalant-nos Jesús, ens diu a tots: "Feu el que Ell us digui" (*Jn* 2,5). D'aquesta manera l'aigua de les nostres il·lusions i esperances, dels nostres projectes i problemes, es veurà transformada en el vi generós de la gràcia de Déu.